

ÚLET

NA DVA TÝDNY

SAMANTHA TOWLE

Úlet na dva týdny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Samantha Towle

Úlet na dva týdny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ÚLET

NA DVA TÝDNY

PRAHA 2023

Přeložila:
DARINA POVOLNÁ

SAMANTHA TOWLE

ÚLET
NA DVA TÝDNY

*Charlie Matthewsová, jsi oficiálně ta nejstatečnější žena,
kterou znám.*

Bojovala jsi s velkou R a nakopala jí zadek.

*Cítím se poctěna, že tě znám, a jsem šťastná, že tě můžu
označovat za svou přítelkyni.*

1. kapitola

DILLON

JSEM PRVNÍ, kdo vyleze z hydroplánu na molo a zdraví se s členy personálu, kteří tam na nás čekají, aby nás přivítali.

Ustoupím stranou, aby mohli ostatní pasažéři vystoupit, a protáhnu si záda.

Jedenáct hodin z Manchesteru na Maledivy, potom třičtvrtěhodinový let v nacpaném hydroplánu na ostrov a jsem konečně tady.

Sama.

Ne, nebudu se deprimovat.

Nebudu na něj myslet.

Nebo na ni.

Už jsem strávila dost času pláčem nad tím, co mi udělali. S tím je konec.

Jsem doslova v ráji a obklopuje mě nádhera. Tady nemůžu být smutná.

Přestože si tohle říkám, stejně cítím, jak se mi začíná svírat hrdlo a do očí se mi hrnou slzy bolesti.

Vytáhnu si z tašky sluneční brýle a nasadím si je.
Polknu své pocity a zhluboka se nadechnu.

Je dusno. Je tu takové horko, jaké jsem ještě nikdy nezažila.

Už jsem dřív v cizině byla, ale jen ve Španělsku s kamarádkami. A to jsem si myslela, že je tam vedro. Ve srovnání s tou výhni tady to ale nebylo vůbec nic.

Po přistání na letišti v Malé jsem začala skutečně litovat, že jsem si na sebe na cestu vzala legíny a košili s dlouhým rukávem. Když jsem odcházela z domova na letiště, byla hrozná zima. Myslela jsem si, jak jsem neudělala dobře, že mám do letadla na sobě něco pohodlného.

Jenže na ostrově teď cítím, jak se mi vzadu na krku a v podpažích začíná perlit pot.

Potřebuju se co nejdřív osprchovat a převléknout. Potom se najíst a padnout do postele.

Po té cestě jsem úplně vyřízená.

Vyndám si z tašky gumičku do vlasů, shrnu dlouhé vlasy z krku a svážu si je do ledabylého drdolu. Vím jistě, že to vypadá děsně. Nepatřím mezi ty dívky, co si stáhnou vlasy do neuspořádaného drdolu a vypadá to úchvatně. Obvykle to dopadne tak, že působím, jako bych se poprala s křovím a prohrála.

Já tu ale nejsem, abych na někoho dělala dojem, a jelikož se krucinál prakticky roztékám, prostě to bude drdol a basta.

Přitisknu si zezadu na krk dlaň, abych si tam setřela pot, a poté si ruku nenápadně otru do legín.

Mrknu doleva a žena, která stojí vedle mě a také sem přiletěla hydroplánem, mě kriticky pozoruje, jako kdybych byla ta nejnechutnější věc, co kdy viděla.

Ona je samozřejmě naprosto dokonale upravená.

Nemůžeme všichni po šíleně dlouhém letu vypadat báječně. Někteří z nás prostě smrdí a jsou odpudiví.

Srovnejte se s tím, dámo.

Významně se na ni podívám – přes tmavé brýle, samozřejmě – a ona odvrátí zrak.

Muž, s nímž cestuje, k ní dojde a políbí ji. Zvedne si ruku k tváři.

Zachytím očima na jejím prstu zlatý kroužek s masivním kamenem.

Co mě to sakra napadlo sem letět?

Bude tu spousta párů a šťastných novomanželů, ze kterých budu mít sto chutí si vydlobnout oči.

Vyraž na svoje líbánky sama, Dillon. Bude to v pohodě, Dillon.

Poznámka pro Dillon: jsi totální blbka.

Chlapík, který nás přivítal, vyzývá všechny, aby ho po molu následovali na ostrov.

Nechám jít všechny před sebou.

Všechny ty blbé párečky.

Jsem tu jediná, kdo je tu sám.

Co jsem taky čekala?

Maledivy jsou centrum pro páry. Ne pro smutné, patetické, nezadané ženy.

Měla jsem zůstat doma.

A přijít tímhle výletem o tisíce liber.

Nevrátili by mi peníze.

Očividně to, že můj snoubenec šukal s... Nedokážu to říct, aniž by se mi chtělo zvracet.

Takže *to, že mě můj snoubenec podváděl*, neuvádělo moje cestovní pojištění jako důvod pro zrušení.

A cestovní kancelář mi nepovolila změnu na jinou

destinaci. Pravdu jsem odhalila přesně dva týdny před svatbou. A týden trvalo, než jsem se dokázala přinutit cestovku vůbec kontaktovat.

Takže to znamenalo buďto zůstat doma a propíjet se ke kómatu, anebo odletět do ráje a propíjet se ke kómatu.

Vybrala jsem si tu druhou variantu.

Jen jsem nevzala v úvahu ty šťastné páry, kterými budu obklopena.

Pohled na ty spokojené ničemy přede mnou mě nutí si přát, abych se ocitla zpátky doma, kde by mi dělalo společnost několik láhví prosecca a televizní dokument o sériových vrazích.

V kabelce mi cinkne telefon a já ho vytáhnu.

Zpráva je od mé tety Jenny. Psala jsem, jakmile jsme přistáli na letišti v Malé, abych jí dala vědět, že jsem dorazila.

Jaké to tam je? Pošli fotky co nejdřív! Mám tě ráda.

Usmívám se nad její zprávou, i když ji zároveň viním z toho, že jsem sem jela. To ona mi to navrhla jako první. Požádala jsem ji, aby letěla se mnou místo Tima, ale nedokázala se tak narychlo uvolnit z práce. Stejně tak se to nepodařilo žádné z mých kamarádek.

Teta Jen mě však nabádala, ať letím sama. Že mi udělá dobře být chvíli někde pryč.

V tento moment o tom vážně pochybuju. Nicméně jsem tady.

Budu to ty následující týdny prostě muset vydržet.

Udělám, co Jenny chtěla, zvednu telefon a pořídím pár snímků ostrova, který bude na čtrnáct dní mým domovem.

Poprvé od přistání skutečně věnuju ostrovu pozornost, což v danou chvíli dost vypovídá o mém duševním stavu. Je to tu naprosto dechberoucí. Nikdy předtím jsem nic takového neviděla.

Úplně mě to celou zpomalí v chůzi.

Při letu hydroplánem bylo možné sledovat tu nádhery pod námi, ale být tady na ostrově a vidět ho v celé jeho kráse je něco jiného.

Cítím, jak se mi v prsou cosi pohne, jak tak zírám na bujnou zeleň před sebou, průzračně modrou vodu vrhající se proti jemnému bílému písku a vodní bungalovy po levé a pravé straně ostrova.

Bydlím ve vodním bungalovu.

Jsou o něco dražší než vily na pláži, ale Tim platil za celou svatbu, tak jsem chtěla něčím přispět trochu víc.

Cítila jsem se provinile, že svatbu financoval, avšak trval na tom.

I tak jsem kvůli líbávkám utratila celé jmění. Dovořená na Maledivách není nic levného.

A vzhledem k tomu, že v práci nevydělávám moc peněz a nepocházím z bohaté rodiny jako on, a také s ohledem na to, jak odporně se mnou vymetl, těší mě, že do toho ty peníze vrazil a o všechny přišel. V místě, kde se měla svatba konat, mu peníze nevrátili. Prsteny už byly koupené.auta zarezervovaná. Šaty jsem měla zaplacené...

Pořád jsou ještě v obchodě. Nikdy jsem si je nevyzvedla.

Nebyl pro to žádný důvod.

Krucí, já ho tak nenávidím.

A ji nenávidím ještě víc.

Přestaň, Dillon. Na nikoho z nich nemysli.

Vytěsním všechny myšlenky na peklo, jež jsem během posledních dvou týdnů prožila, udělám několik fotek ostrova, pláže, bungalovů a pošlu je Jenny. Telefon odložím, jakmile se dotknu chodidly písku a ocitneme se ve stínu palem.

Bohužel mám na nohou svoje oblíbené conversky, a tak nemůžu cítit, zda je písek tak jemný, jak vypadá.

Později to ale vyzkouším.

Na to bych se mohla těšit.

A taky na sprchu, jídlo a spánek.

Následuju skupinu do prostoru hlavní recepce.

A je tu klimatizace.

Díky vám, bohové!

Delegát nás všechny vyzve, ať se posadíme, a někdo dorazí, aby nás zapsal.

Zaberu si jedno pohodlné křesílko v koutě a ponechávám dvousedačky pro všechny ty zamilované hrdličky.

Bože, já jsem taková ubožačka.

Objeví se přede mnou číšník se sklenicí šampaňského, kterou s radostí přijmu.

Vypiju ho dvěma loky.

Kristepane. To jsem potřebovala. Jen bych si přála, aby jich bylo víc.

Odložím prázdnou sklenici na stůl před sebou, zrovna když se naproti mně posadí krásná Maledivan-ka s tabletem v ruce.

„Ahoj, já jsem Najam. Dnes vás zapíšu. Můžu si poznamenat vaše jméno?“

„Dillon Dawsonová.“

Naštěstí jsem líbánky zarezervovala na svoje jméno. Chtěla jsem mít dvě příjmení. Nehodlala jsem se vzdát toho tátova, protože to byla jediná věc, která mi po něm zbyla.

A taky proto, že Timovo příjmení stojí za prd. *Prickett*.

Jeho jméno vážně odpovídá tomu, co je to za pičuse.

Poklepe na tablet. „Ano, samozřejmě. Slečna Dawsonová a pan Prickett. Jste na líbáncích. Gratuluju!“ Celá se rozzářila. „Pan Prickett je zde, že?“ Rozhlíží se kolem a hledá ho.

Srdce se mi sevře. Cítím, jak mi rudne obličej.

Jsem vděčná, že mám stále na očích brýle, takže nemůže vidět, jak se mi do očí hrnou slzy. Zhluboka se nadechnu, než promluvím. „Ehm... ne, jsem tu jen já,“ řeknu tichým hlasem. „Žádný pan Prickett. Jen já.“

Výraz jí ztuhne. V očích se jí objeví soucitný výraz. „To mě mrzí.“

„To nemusí. Vy jste mě nepodvedla.“

Vytřeští oči v šoku. Očividně nechápe můj druh přihlouplého humoru.

Vždycky používám vtipy jako způsob odvrácení pozornosti. V devadesáti devíti procentech případů se to nepodaří. Jako třeba teď. Očividně prostě nedokážu přestat.

„Omlouvám se. To byl neobratný pokus o vtip. Ignorujte to.“ Mávnu rukou, jako bych mohla nějak vymazat předchozí minutu.

„Aha, dobře.“ Je teď celá nsvá. Zhruba asi tak jako já.

Potřebuju jen dostat klíče od svého bungalovu a vypadnout odsud.

Podívá se dolů na tablet. „Jste ubytovaná v jedné z našich nejkrásnějších vodních vil. Číslo sedmdesát osm. Velice příjemné a soukromé. Výhledy jsou úchvatné. Vyčkejte prosím, než vám dojdou pro klíče.“

Rychle zmizí. Nedivím se jí. Taky bych si přála zmizet.

Potřebuju se něčím zaměstnat, tak vytáhnu z kabelky mobil a zkontroluju ho.

Čeká tam na mě zpráva od Jenny.

*Páni! Je to nádhera. Přála bych si tam být s tebou!
Zavolej mi, až se zabydlíš. Pusu.*

Taky si přeju, aby tu byla.

Nebo možná Chris Hemsworth... nebo Liam. Oba jsou dokonalí. A taky Jon Bon Jovi v devadesátkách. A Brad Pitt z počátku milénia, zhruba tak v době, kdy se točila *Trója*. Vlastně bych brala i Brada Pitta v roce 2021. Ten chlap je pořád hříšně sexy.

*Jo, možná tak ve snu, Dillon. Beztak by tě podvedli.
Bože, topím se v sebelítosti.*

Jenny na zprávu neodpovím. Později jí zavolám, jak chtěla.

Zastrčím telefon zpátky do tašky, právě když se znovu objeví ta žena, co mě ubytovává.

„Tady máte klíče. Číslo sedmdesát osm. Půjdete po ukazatelích venku k vodním senior vilám, vaše je až úplně na konci mola. Vaše zavazadlo už čeká ve vašem pokoji. Večere je v osm hodin. Každý večer budete mít připravenou postel na spaní a steleme ji každé ráno, zatímco jste na snídani.“

Beru si od ní klíč. Vstanu, zvednu tašku a pověším si ji na rameno. „To je skvělé. Děkuju.“ Rychle mrknu po její jménovce, mám strašně špatnou paměť na jména. Tedy celkově mám dost mizernou paměť. „Najam.“

„Nemáte zač. Velmi doufám, že si pobyt zde užijete.“

Kdybyste cokoliv potřebovala, zavolejte na recepci nebo za námi přjd'te. A slečno Dawsonová, snad nevadí, že to říkám... a že vás to neurazí... ale pan Pric-kett je velice hloupý muž.“

To mi zvedne koutky k úsměvu a to poslední dobou moc větší nedokáže.

„Vůbec to nevadí. Děkuju, Najam,“ řeknu jí znovu upřímně.

Kývne na mě a zamíří zpátky k recepci, zatímco já procházím ven kolem šťastných párečků, které se ještě zapisují.

Vyjdu ven z příjemné, klimatizované recepce do dusivého vedra. Rozhlédnu se kolem a hledám ukazatele, o nichž se Najam zmiňovala, že mě dovedou k mému bungalovu.

Spatřím ceduli vodních senior vil a následuju směr, kam ukazuje.

Nějak se zvládnou dostat k molu vedoucímu k vilám, aniž bych se ztratila, což je pro mě zázrak. Smysl pro orientaci není moje silná stránka.

Stejně jako má schopnost si vybírat snoubence.

Vlezu na molo a nechávám se unášet tím naprostým klidem. Jediným zvukem je voda šplouchající kolem nohou mola.

Kráčím po něm a prohlížím si čísla bungalovů, když je mívám.

Konečně dojdu až k sedmdesát osmičce, která je až na konci, přesně jak Najam říkala. Hodím pohledem k sousední vile číslo sedmdesát devět a vyšlu tichou modlitbu, ať tam hlavně nejsou ubytovaní novomanželé.

Co si to namlouvám? S největší pravděpodobností to bude novomanželský pár a každou noc si to bude

hlasitě rozdávat. Protože tohle jsem přece já a v tuhle chvíli moje štěstí dost pokulhává.

Vejdu do bungalovu. Zavazadlo na mě čeká uvnitř hned za dveřmi.

Také je tu klimatizace. To je ráj.

Zavřu za sebou dveře, sundám si sluneční brýle a vidím, jak světlé a vzdušné to místo je. Jdu dál a po levé straně vidím koupelnu. Vlezu dovnitř, místnost se otevírá ven do soukromého prostoru a je tam vana.

Páni, venku je vana! Nevybavuju si, že bych to viděla v popisku, když jsem to rezervovala.

Už se nemůžu dočkat, až do té lázně vlezu. Pohoda se sklenkou šampaňského a dobrou knihou. Detektivkou, samozřejmě. Normálně zbožňuju dobré romance. Ale nemám náladu číst o fiktivních lidech, jak žili šťastně až do smrti.

Vražda... Ta mi teď vyhovuje.

V tomhle bungalovu se romance zakazuje.

Je to zóna bez romantiky.

Odcházím z koupelny a projdu do hlavního pokoje. Je tam spousta prostoru pro mé oblečení. Ne že bych si ho tedy sbalila nějak hodně.

Většinou bikiny, kraťasy a tílka. Nějaké letní šaty a outfity, které bych si brala na sólo večere.

Nic načančaného.

Vzala jsem si s sebou sice jedny lodičky, ale moc tu pro ně nevidím využití. Chodit v písku na podpatcích, to asi těžko.

Naštěstí jsem si přivezla nějaké boty na klínku a hezké žabky, takový ten druh s kamínkem, pro případ, že bych se musela vyšvihnout.

Upřímně netuším, jaké tu je na večeri předepsané oblečení.

Představuju si, že to bude dost uvolněné.

Ale vážně o tom až moc přemýšlím.

Když dojdu k posteli, nechám tašku sklouznout z ramena a na zem, společně se svým žaludkem.

Po celé posteli jsou poházené růžové okvětní plátky a ručníky naaranžované do tvaru srdce.

U postele je malý stolek s lahví šampaňského a dvěma sklenkami. Také ovocný koš a kartička.

Dojdu k ní, zvednu ji a vytáhnu z obálky, abych si ji přečetla.

Neuvědomuju si, že pláču, dokud mi slza nesteče na kartičku a nerozmaže inkoust.

Do háje s tím.

Osuším si rukou obličej. Hodím kartičku na zem a popadnu z kyblíku šampaňské. Odhalím hrdlo, vystřelím špunt s odborností, o níž jsem ani netušila, že ji mám, a dlouze si loknu přímo z láhve. Kašlu na sklenku. Beztak se o to šumivé víno nemám s kým podělit.

Vezmu si z koše s ovocem banán, kráčím na terasu do toho horka a posadím se na jedno ze dvou lehátek.

Dvě lehátka a jen já sama.

Vrhnou pohled na prázdné lehátko, jako by to byla jeho vina, že můj život šel během pár vteřin do kopru.

Pár vteřin... Stačilo vejít a uvidět něco, co žádný člověk vidět nechce... a můj život i sny o budoucnosti se mi před očima rozsypaly na prach.

Upřímně, hodila bych to opalovací lehátko do moře, ale nechci utrácet peníze za to, abych ho zaplatila.

A mořský život si také nezaslouží, abych ho svým vztekem narušovala.

Stejně jsem ale zapřela nohu o stranu lehátka a odsunula jsem ho od sebe, co nejdál to šlo.

Bože, koukněte na mě. Měla bych si změnit jméno na Ijáčka. Jsem fakt jako ten posmutnělý oslík.

Potřebuju se srovnat. Pozvednout mysl.

Ale nejprve se musím najíst, protože jinak se hned opiju.

Odložím láhev na podlahu vedle lehátka a oloupu si banán.

Je to teda pořádný banán. Větší než péro bývalého – to každopádně. Nejspíš má i větší potenciál mě naplnit.

Se smíchem jsem si odfrkla.

Tim nenáviděl, když jsem to dělala, tak jsem se snažila to nedělat.

Vidíte, má to i svou světlou stránku. Můžu si při smíchu frknout, aniž by si ten pitomec stěžoval.

Udělala jsem to znovu a pak ještě několikrát, jen tak. Potom jsem se do banánu pořádně zakousla. Žvýkala jsem, polkla a zapila ho šampaňským.

Možná jsem sama a je mi mizerně. Ale jsem v ráji. V tom nejúžasnějším bungalovu, z nějž se dívám na vodní hladinu. Mám venkovní lázeň a alkohol a to mi vždycky pomůže otupit bolest a necítit se tak osaměle a smutně.

Mám šťastnou opičku, vždycky jsem mívala, takže budu dál popíjet tohle šampaňské, dokud se nebudu cítit spokojená.

Nebo prostě tak spokojená, jak to jen jde.

Vezmu si telefon, otevřu hudební aplikaci a pak vyberu písničku, která mi vždycky zvedne náladu a napumpuje do mě trochu síly – „Fighter“ od Christiny Aquilery. Stisknu přehrát, vložím si láhev šampaňského mezi rty a znovu se napiju.

2. kapitola

WEST

VŠIMNU SI JÍ, jakmile vejde do baru. Je těžké ji přehlédnout hned z několika důvodů. Zaprvé je očividně opilá a snaží se chovat jako střízlivá. Je to vidět na strnulosti její chůze. Zadruhé má na sobě v tom horku až moc oblečení. I v noci je tady příšerné vedro, a tahle holka má dlouhé legíny a černou košili s dlouhým rukávem, jako kdyby čekala studenou frontu. A zatřetí, což jsem měl nejspíš uvést na prvním místě... je děsně sexy. Trochu mi připomíná Selenu Gomezovou. Dlouhé, tmavé, vlnité vlasy. Je drobná, ale to je ve srovnání se mnou spousta žen. Takhle na dálku bych ji odhadl tak maximálně na sto šedesát centimetrů. Na malou dívku má překvapivě dlouhé nohy, které by se mi pěkně vyjímaly kolem pasu. Hlavou mi probleskne představa, jak je přitisknutá ke zdi, já k ní a mám hluboko v ní zabořený penis, zatímco má ty nohy omotané kolem mých boků.

V penisu mi cukne. Zaplaším ten obrázek. Každá

žena na tomhle ostrově je buď vdaná, nebo má přítele, a zadané ženy mě nelákají. Ani ty opilé ne.

Loknu si vychlazeného piva a sleduju, jak si to šněruje k baru, kde sedím na stoličce. Je roztomilé sledovat, jak se snaží jít rovně. Už dvakrát klopýtla.

Dolopotí se k baru jen kousek ode mě, opře se o něj břichem a mně se naskytne postranní výhled na její prsa. Má velice příjemnou velikost.

„Barmane.“ Plácne rukou o barový stůl. „Nadrinkuj mi.“ Je to Angličanka.

Na ostrově je docela dost Britů. Jako Američan jsem tu celkem rarita. Letět sem ze Států je hrůza, takže to na našem seznamu není zrovna dovolenková destinace číslo jedna, a to je přesně důvod, proč jsem si to tady vybral.

Kdybych si už předtím nevšiml, že je ta malá Britka opilá, poznal bych to z té záměny slov, a jak drmolila.

Vyměníme si pobavené pohledy s barmanem, který na mém konci baru právě připravuje drinky pro pár usazený venku.

Ano, vážně se tak nudím. Tohle je sice dokonalé místo pro soukromí a chvíle klidu, nevzal jsem však v úvahu, jak málo se toho tady dá dělat.

Proto říkám, že se nudím. Ale teď už ne, když se ukázala ta rozkošná opilá Britka.

„Určitě jste myslela, že vám má nalít, ne vám nadrinkovat.“ Přiložil jsem si láhev k puse a obrátil ji do sebe.

Mým směrem se podívaly ty *nejmodřejší* oči, jaké jsem kdy viděl.

Ucítím v prsou zvláštní svíravý pocit. *Zvláštní.*

Obrátí se horní částí těla ke mně, opře si loket o bar

a chce si opřít bradu, ale netrefí se. Schovám smích za svou láhev.

„*Myslela* jsem,“ vysloví zřetelně, „nadrinkuj mi, jakože mi má dát drink. Víš co, jako *načepuj mi*.“

„Příště možná zvol – *načepuj mi*. Znělo by to mnohem líp.“

„Já ale nechci pivo. Proto jsem řekla *nadrinkuj mi*. Hmm?“

Protočí oči a tentokrát smích neudržím.

„Ty seš Američan.“

Položím láhev na bar. „A ty Angličanka.“

„Jo. To jsem já. Angličanka a úplně sama. Jako ta holka, co zpívá tu písničku ve filmu. Víš, co myslím?“
Luskne na mě prsty.

„Naprostο nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Ale jo! Je to... Sakra. Jak se jmenuje? Ten film před lety...“ Pořád na mě luská prsty. „Měla děsnou smůlu na chlapy... jako já... Bridget Jonesová!“

„O té jsem nikdy neslyšel.“

„Jé. Vy chlapi jste úplně mimo.“ Nesouhlasně se na mě podívá. „V tom filmu je opilá, sama doma a zpívá *All By Myself*. A to je jako já. Až na to, že já nejsem doma. Ale jsem opilá a sama. Navíc ona na konci skončí s tím sexy chlápkem, a to rozhodně teda není můj případ. Na mě žádný sexy chlapi nečekají.“

Aha, takže není žádný muž a je tu sama. To je pro mě bonus. Je fakt nádherná a já bych ji rozhodně rád lépe poznal. Fajn, chci se s ní vyspat. Až bude střízlivá, samozřejmě.

Rozhodnu se jí zeptat. Ne jestli se spolu vyspíme. Teda zatím ne. Ale potvrdit si, že tu vážně není s žádným mužem. „Takže jsi tady sama?“

„Jo. *Sama, sama, sama*,“ zpívá.

Barman dokončí drinky pro ten páreček a postaví je na ták na opačný konec pultu, aby si ho tam pro ně převzala obsluha.

Dojde k mojí nové opilé kamarádce. „Omlouvám se za čekání. Co vám mohu připravit k pití?“

„Děláte koktejly?“

„Ano, madam.“

„Jéminkote.“ Tleskne rukama. „Dám si Lond Island iced tea. Ten má v sobě hodně alkoholu, že?“

„To jistě. Gin, vodku, tequilu, rum a triple sec.“

„Skvělé. A moc to nemíchejte. Prosím a děkuju,“ dodá a barman se otočí, aby jí začal míchat drink. „Nesnáším, když se lidi neumějí chovat slušně,“ prohlásí ke mně.

„Tak to máme společné.“

Moje máma mi slušné chování vštípila.

„Pičus nikdy nikomu neřekl *prosím* nebo *děkuju*.“

„Pičus?“

„Můj ex.“

„Aha. Chápu.“

Vyleze na stoličku ob jedno místo ode mě. Zkusí to na několikrát. Nabídl bych jí pomoc, ale je zábava ji sledovat, jak se o to snaží.

„Kde je tvoje druhá polovička?“ zeptá se, jakmile si kecne svojí pěknou prdelkou na židli.

„Moje druhá polovička čeho?“

„Však víš, tvoje lepší polovička. Žena. Přítelkyně. Manžel. Přítel.“

„Nejsem gay. Ani ženatý. Žádná přítelkyně.“

Rozesměje se. „To rozhodně není možný, abys byl nezadaný. Seš sexy – jakože super sexy – a super sexy týpci nikdy nejsou single.“

Je fajn vědět, že si myslí, že jsem sexy. Ne že bych

o tom tedy pochyboval. Chci tím říct, že jsem sakra frajer a ona není z oceli.

„Víš, někdy jsou super sexy týpci jako já nezadaní.“
Přiložím si láhev k ústům a vypiju obsah.

„Vážně jsi single?“

„Jo.“

Barman donese její koktejl a já ho požádám o další pivo.

Pohlédnu na tu hezkou Angličanku, jak má plné rty obemknuté kolem brčka a koktejl v ní poctivě mizí.

Napadá mě něco jiného, kolem čeho by ty rty mohla mít a co by mohla místo toho polykat.

Bože, začínám mít vážně perverzní myšlenky. Ne že by to u mě bylo neobvyklé. Zbožňuju ženy. Zbožňuju sex.

Tahle žena mě ale vážně rozpaluje. Možná je to tím, že už je to nějakou dobu, co jsem naposledy s někým spal.

„Tenhle drink je vážně mňam,“ sdělí mi.

„Jo, vypadáš, že si to fakt užíváš.“

Už do sebe vytáhla polovičku. Jestli na to půjde tímhle tempem, bude úplně našrot.

Vypadá to, že dnes večer dělám chůvu. Přece jen, je tady sama a nemůžu ji tak docela nechat samotnou. Jsme samozřejmě na malém ostrově a předpokládám, že je to tu bezpečné. Jenže opilé osobě se může přihodit leccos nepříjemného, i na ostrově.

Barman přede mě položí pivo a já mu poděkuju. Zatím jsem měl jen dvě a tohle je mé třetí, takže tím pro dnešek končím. Sice hodně snesu, ovšem něco mi říká, že na tohle potřebuju zůstat střízlivý. Navíc jsem se beztak dnes večer neplánoval opít. Na rozdíl od mojí nové britské kamarádky.

To se na mě podívejte, já a myslím na někoho jiného. Vidíte, že dokážu být klad'as, když chci.

Dopije svůj koktejl a objedná si další.

„Panebože!“ vykřikne zničehonic a vyděsí mě.
„Tuhle písničku zbožňuju!“

V pozadí hraje tiše hudba, ale nijak jsem jí nevěnoval pozornost. Ona očividně ano.

„Můžete prosím dát tu hudbu víc nahlas?“ požádá barmana, který jí s potěšením vyhoví.

Sklouzne ze židle a začne rovnou tady tancovat. Je jí to totálně jedno a to se mi líbí.

„Pojď tancovat se mnou!“ Natáhne ke mně ruku.

Ať je sebevíc rajcovnější, do tohohle já nejdu.

Můžu se skvěle pohybovat na hřišti, ale na tanec vážně nejsem. Ne že bych tančit neuměl. K tanečním lekcím mě donutila máma, abych zvládl tu spoustu pitomých událostí, na které nás otec tahal. Máma vždycky chtěla, abych s ní tančil, a já bych pro ni udělal cokoliv.

Nicméně uprostřed tichého baru to dělat rozhodně nebudu.

„Ne, to je dobrý. Ale ty klidně běž.“

A spokojeně ji sleduju, jak se natrásá a krouží kolem. Nejvíc se mi líbí, jak lehce poskakuje a pohupují se jí přitom prsa. Je to ta nejlepší věc, co jsem za dlouhou dobu viděl. Vlastně jsem už zatraceně dlouho neviděl prsa, co by se sama pohupovala.

Bůj žehnej kozičkám téhle Angličanky, které jsou nedotčené skalpelem.

Vážně bych tu dokázal sedět celou noc, usrkávat pivo a jen ji sledovat, jak tančí.

Je to ale trošku úchylné – no dobře, tak docela dost, když o tom tak přemýšlím. Okukuju tady opilou holku, která pořádně neví, co dělá. A nejsem jediný. Bar-

man a chlápek venku, jehož žena si právě odešla odskočit, si tu britskou holku taky se zájmem prohlíží.

„Nechceš si sednout a dopít si drink?“ Jo, podporuju ji v konzumování více alkoholu. Nicméně to byla jediná věc, co mě napadla, aby se už usadila na tu svoji pěknou zadnici a přítomní muži – včetně mě – jí přestali očumovat natřásající se prsa a zadek.

„Až ta písnička skončí.“

Fajn, takže to nezabralo.

„Co je to vůbec za písničku?“ zajímám se, protože nemám tušení, jaká píseň jí tak zaujala.

„Ty ji neznáš?“ Podívala se na mě, jako bych byl idiot.

A má pravdu, to tedy jsem.

„To je ten důvod, proč se tě na to ptám.“

„Bože, seš tak sarkastickej!“ Protočí oči.

Je zvláštní, že mě ty oči v sloup vzrušují ještě víc než vidět, jak se jí pohupují prsa?

Konečně s tancem přestane a usadí se zpátky na stoličku. Tedy po několika pokusech.

Potí se a je to šíleně sexy, protože dokážu myslet jen na to, jakým jiným způsobem by se se mnou mohla potit. Ano, jsem sexuálně frustrovaný. Žalujte mě.

„Bože, to je vedro.“ Mává si rukou před obličejem.

„Objednám ti vodu.“

„Mám drink.“ Znovu vezme mezi rty brčko.

Moje představivost vyšle SOS signály do mého penisu. *Lehni, hochu. Dneska ne.*

„Kruté léto,“ řekne poté, co si dá pořádnou dávku Long Island iced tea.

„Cože?“ reaguju.

„Ta písnička. Ptal ses, jak se jmenuje, a jmenuje se ‚Cruel Summer‘, kruté léto.“

„Od koho je?“

„Od skupiny Bananarama.“

Rozesměju se. „Co?“

„Bananarama,“ zopakuje mi.

„To je opravdu jméno hudební skupiny?“

„Jo, dívčí kapela z osmdesátých let. Moje teta Jenny je zbožňuje.“ Popadne sklenici vody, již před ní barman právě postavil, a celou ji vypije.

„Žíznivá?“ odtuším suše.

„Ne. Jen chci další koktejl.“ Ušklíbne se na mě.

„Děkuju za vodu,“ řekne k barmanovi. „Můžu teď prosím dostat margaritu?“

„Dnes večer tě od pití alkoholu nic neodradí, co?“

„Ne. Chci se opít.“

„To už se ti povedlo.“

„Tak se chci opít ještě víc. Dokud nezapomenu.“

„Nezapomeneš na co?“

„Že jsem nešťastná.“

Co mám na tohle říct? Lepší člověk by se jí zeptal, proč je nešťastná, ale já nejsem dobrý chlap.

Barman před ní na bar našťestí v tu chvíli postaví koktejl a rozptýlí její pozornost.

Poděkuje mu a hned si usrkne. „Páni, to je dobrý.“

Rozhodnu se ji už moc kvůli pití nekárat a nechat ji opíjet se, jak hrdlo ráčí. Dám na ni pozor a postarám se, aby se v pořádku dostala do svého pokoje.

Ne že bych měl na dnešní večer nějaké jiné plány.

„Přemyslím, že si změním jméno na Ijáčka. Co myslíš?“

„Tak zaprvé se tě musím zeptat, jak se vlastně jmenuješ, než ti řeknu nějaký názor.“

„A dál?“

„Cože?“

„Říkal jsi *zaprvé*, což znamená, že má vždycky následovat *zadruhé*.“

„Odpověz mi na mou první otázku a já ti pak povím, co je ta druhá věc.“

„Fajn.“ Povzdechne si. „Jmenuju se Dillon.“

„Jako Bob Dylan?“

„Jo, přesně tak. Teda až na toho Boba. To by bylo docela na prd, kdybych se jmenovala Bob Dylan.“ Rozesměje se. „Můj táta byl velký fanda Boba Dylana.“

„Zní jako fajn chlap.“

„To nevím. Umřel, když jsem byla mimino.“

Kruci.

Normální odpověď by v tuhle chvíli obvykle byla – to je mi líto. Jenže já ztratil mámu, když mi bylo patnáct, a vážně nesnáším, když mi tohle lidi říkají.

Tak jsem místo toho reagoval: „To je na nic, žes ho nikdy nemohla poznat.“

„Myslela jsem si, že řekneš, že je ti to líto. Většinou to lidi říkají.“

„A ty chceš, abych řekl, že je mi to líto?“

„Ne. Nesnáším, když to říkají.“

„To jsem si myslel.“

Na chvíli se na mě zadívá a vážně se mi líbí, jak po mně sjíždí pohledem. Rád bych, aby po mně sjížděla i něčím jiným, ale k tomu se dostaneme později. Má tak neuvěřitelně modré oči. Je to ostrý kontrast k jejím tmavým vlasům. Jsou tak tmavé, až jsou skoro černé.

„Máš vlasy přirozeně tak tmavé?“ slyším sám sebe, jak se ptám. Zamžikám před jejím pohledem a připadám si jako úplný idiot. Měl jsem za to, že jsem se od šestnácti už někam posunul. Očividně ne.

Ne že bych ji teď balil. Ale připravuju si cestu, protože se rozhodně chci s Dillon vyspat, až bude střízlivá.

„Víš, že se tě ale hodlám zeptat, proč se ptáš, než ti odpovím, že jo?“ Usměje se.

„Máš výrazně modré oči a není tak časté vidět dívku s tak tmavými vlasy a modrýma očima. Obvykle je má hnědé.“

„Hmm, vlasy mám tmavé od přírody. A co tvoje?“

„Taky úplně od přírody.“ Zazubím se na ni a ona se rozesměje.

„Líbíš se mi,“ řekne. „Je s tebou zábava.“

„Já vím.“

Ušklibne se a potřese hlavou. „A jak se jmenuješ? Ty moje jméno znáš, takže bys mi měl říct to svoje.“

„West,“ opáčím.

„West, *západ*... jako sever, východ a jih?“ Uculí se.

„Jo, přesně tak,“ použiju stejná slova jako předtím ona. „Mí rodiče byli fandové do světových směrů.“

Znovu se rozesměje a mně se vážně moc líbí, jak to zní.

„Takže máš sourozence North, East a South?“

„Díkybohu ne. Jsem jedináček.“ Jsem rád, že nemám sourozence, který by se musel popasovávat s tátovou trvalou nepřítomností, jeho špatným chováním k mámě, anebo by musel zažít, když zemřela moc mladá.

„Taky jsem jedináček,“ oznámí mi Dillon a vytrhne mě z mých myšlenek. „A neřekl jsi mi, co je ta druhá věc.“

„No jo.“

„Takže...“ Naznačí mi rukou, abych pokračoval.

„Proč Ijáček? Existuje přece hromada lepších jmen. Třeba to, které máš.“

„Protože jsem smutný oslík.“

Nechápavě na ni zírám.

„Vždyť víš, Ijáček, ten smutný oslík.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Prosím tě, řekni, žes někdy slyšel o Medvídkovi Pú.“

„To samozřejmě slyšel.“

„Ijáček byl jeho kamarád. Ten fialový oslík, co je vždycky smutný a v depresi.“

Pokřčím rameny, protože si fialového oslíka nevybavuju.

„Nemůžu uvěřit, že neznáš Ijáčka!“ Kroutí hlavou.

„Tos mě teda zklamal, a to jsem si myslela, jak nejsi super.“

„To teda jsem. Proto nemám nejmenší tušení, o čem to sakra hovoříš.“

„Ijáček je smutný oslík. Já jsem smutná. Proto ta změna jména.“

„Téhle konverzace budeš vážně litovat, až se probudíš zítra střízlivá.“

„Zavři pusu,“ pokárá mě, ale směje se přitom.

„A nepřipadáš mi smutná.“

Na chvíli se odmlčí a zadívá se na mě. „To nejsem, že ne?“

Na okamžik se do sebe vpíjíme pohledy. Cítím, jak ve mně narůstá touha, a penis tomu rozhodně věnuje velkou pozornost.

Dnes ne. Je opilý.

„Ani nevypadáš jako oslík,“ dodám s úšklebkem, abych odvedl pozornost od všeho toho sexu, co s ní chci mít.

Rozchechtá se a přeruší náš oční kontakt. „Díkybohu za to! Bylo by pěkně na prd, kdybych vážně vypadala jako oslík. Ne že by nebyli rozkošní. Já bych ale rozhodně nebyla roztomilý oslík.“

Culím se na ni a ona se zeptá – „Co?“ – zatímco má v puse brčko.

„Nic. Jen jsi prostě roztomilá. Ale ne jako oslík.“

„Tak asi díky.“ Ušklíbne se.

Sleduju ji, jak do sebe klopí svůj drink až do dna. Jedno se jí musí nechat, rozhodně dost zvládne. I když tedy trochu podvádí, protože je to koktejl.

„Takže ty piješ jen koktejly, nebo zvládáš i něco tvrdšího?“ zajímám se.

„Ptá se chlap, co pije pivo.“

„Trefa.“

„Ty piješ jenom pivo? Nebo by sis se mnou dal panáka?“ V očích se jí uličnický zableskne. To je výzva.

A vím, že jsem říkal, že po tomhle pivu už nebudu pít nic dalšího, ale také vím, že jeden panák mě nezabije, a já tedy před výzvou nikdy necouvnu.

„Co si dáš?“

Na rtech se jí rozlije krásný úsměv a bože, tolik bych ji chtěl políbit. Ale neudělám to.

Ne dnes v noci.

Zítřka se ovšem může stát cokoliv.

„Vyber ty.“

Otočím se k barmanovi. „Dva panáky Fireballu, prosím.“

„Vezmi rovnou čtyři,“ opáčí.

No dobře, dva panáky mě nezabijí. Neopiju se. Tedy rozhodně ne dřív než ona. Ta už je napůl cesty ke kómatu a já jsem velký kluk. Dillon je navíc úplný drobek. Dva panáky a bude vyřízená.